

Viktorova 2007

aneb

...y...

Báječná **Viktorova** výprava
konaná ve dnech **27. - 29. 7.**, L.P. 2007

Všechno to začalo mým emailem. Vlastně ne, už to nějaký čas bublalo, ale na to nejsou důkazy.

*Nazdar člověci,
tak tady byly určitý tlaky, abych vám poslal nějaké informace o další
výpravě, která se zove vznešným názvem Viktorova.
Já vůl jsem při přípravě kalendáře navrhl název Viktorova a hned jsem
to schytl s přípravou trasy. To jsem tomu dal. Nečekejte nic
mimořádného, nebude to nic moc.
Původně jsem vás chtěl dostat na exkurzi do nějakého dřevařského
podniku, nesehnal jsem ale žádného kamaráda, který by v nějakém
takovém pracoval. A taky není jisté, jestli by se makalo o víkend.
No jo, ale kam teda potom jet? Na jih, tam jsme už dlouho nebyli, to je
pořád sever, sever, východ, západ...
A kam? Orlík, Zvíkov.
Chtěl jsem vás ještě dostat na přehradu Orlík, ale exkurze pro civili se
tam nedělaj, takže máte smůlu zase. Já jsem tam už kdysi byl...
V pátek vyjedem z Prahy po svých, někam na Dobříš. Takže se těšte na
kopeček do Řitky za Všenorama...
V sobotu se k nám možná, možná, přidaj nějaký cizí lidi a pojedou s
náma na zámek Orlík a hrad Zvíkov, potom zase odkráčí zu fuč.
No a v neděli se pojede maraton na vlak do Benešova.
Kolik to bude kilometrů? Co já vím, nic moc. 50, 60, 80. Asi tak... Jo,
akorát nevím jak to bude s kopečkama, já se v těch vrstevnicích na
mapách nějak nevyznám....
Jo a vyrážel bych v pátek v šest. Nic nás sice nehoní, ale ať dojedeme
nějak rozumně, ne?
To by snad stačilo, stejně to většina z vás ani nepřečte všechno...*

*Viktor,
tiskový mluvčí HT, technik, popelnice, t.č. ještě i navigátor.. uffff*

**Výprava začala prachobyčejně. Začali jsme se scházet do jednoho
Vinohradského bytu, zúčastnění vědí do jakého.**

**Po dlouhé době přišel i Tomáš. Náš Tomáš. Blázen Tomáš, co jel na
kole na nějaký Nordkap, a Nordkin nebo jak se to tam v Norsku jmenuje. Dvě
kola, která vlastní, mu ale jsou málo, takže si na tuto výpravu domluvil
výpůjčku Kryštofa, modrého Jarčina krasavce. Jenom dámské odpružené
sedlo mu nesešlo, tak si tam dal svoje, téměř spermicidní pánské sedlo.
Mimochodem stejně, jaké si pořídil Dig. Hanko bacha!**

**Vyjeli jsme s mírným zpožděním. Kdo by to počítal, že... První
problém se vyskytl nečekaně už u domovních dveří. Ne, nebojte se, nebyly
zavřené, to ne. Bylo to něco mnohem víc cyklistického, ba spíše mnohem víc
Digovského.**

Digovi spadlo kolo a on si zase, chtěje kolo zachytit pochroumal svoji poničenou pravou ruku. Něco tam ale přitáhl, dotáhl a mohli jsme jet.

Ale kam vlastně? A kudy? Ven z Prahy na Dobříš, po vlastní ose. To by zasvěcenému mělo stačit. Ale pro čtené, zejména bankovní čtenáře, malé přiblížení, aby věděli, kde nás mohou potkat. Přes Náměstí Míru na Nuselský Most a dolů do Podolí k Barrandovskému mostu.

Tady popis trasy přeruším, protože se přerušila i naše slibné začínající jízda. Příčinou byl opět Dig, vlastně jeho kolo. Něco mu tam nesedělo. A nebyl to jeho zadek na novém sedle.

Na začátku Žlutých lázní proto zastavil a zjišťoval, kde je problém. Záhy ho i našel a nebyl z toho nadšený. Měl povolená ložiska v zadním náboji. Což by také mohlo znamenat, že dojezdil, pokud to neutáhne.

Inteligentní čtenář se jistě dovtipil, že to dotáhl, to by si teď nečetl tuto zprávu. Inteligentní čtenář ovšem už vůbec nemůže tušit, že k úspěchu jsem přispěl i já se svým starým klíčem z Liberty.

Z úspěšné opravy měl Dig takovou radost, že si v podchodu u Barrandovského mostu dvakrát vesele zatroubil na sirénu až jsem si myslel, že tam jede nákladák.

Vkt.

Mně to spíš znělo jako parník. Trochu nepřípadné místo v průchodu pod tramvajovou tratí, ale co kdyby.

Jnk.

Zastavili jsme se na druhé straně Vltavy za mostem, kde šla Janka zalít keře.

Vkt.

Jenom jeden, takový malý, stejně jsme čekali na zadní voj. Po vhodném místě už jsem pokukovala od opravovaciho plácka u Žlutých lázní, ale tak bylo lidí jak na Václaváku a vhodný rážek nikde.

Jnk.

O kus dál jsem přišel na Diga s navigačním dotazem. Jestli jet normálně po silnici přes Chuchli nebo to zkusit po trase, která mi byla teprve nedávno ukázána jednou slečnou. Mimochodem slečnou, která má také zájem o HT, protože odpověděla na náš inzerát a zatím komunikuje jen s tiskovým mluvčím...

Jeli jsme tam. Asfalt se střídal s polní cestou a šotolinou, cesta byla určitě zajímavější než ta běžná, silniční. Jenom pomalejší.

Na a dojeli jsme až do Černošic, kde se Hanka snažila chytit dech. Snad se jí podařilo chytit alespoň jeho ocas. Pekárna z loňských Velikonoc byla zavřená, takže nám nezbývalo nic jiného, než přejet železniční most, po kterém zrovna jel nákladní vlak.

Vkt.

Pekárna jsme nestihli o půl hodky, měli až do 20.00, to byla ta prošťurovaná před výjezdem. A Dig z toho byl patřičně napružený a vydrželo mu to ještě dost dlouho.

Jnk.

Rozbitá cesta nás moc nerozhodila, to se nepovedlo ani kopci do Řitky. Alespoň já, Tomáš a Janka jsme s ním moc problémů neměli, možná proto, že jsme si cestou povídali. Digovi s Hankou se ale zřejmě tak dobře nejelo, soudě podle toho, že jsme na ně na vrcholu stoupání bezvýsledně snad 15 minut čekali.

To se už povážlivě sešeřilo, takže jsme viděli bílý blikot předních výstrah obou strojů. Nejdřív Digova a potom Hančina. Nebo obrácené? To je jedno. Na vrcholu jsme sebrali síly a vydali se dál poznávat dávno poznané...

Bylo už sice pozdě a začaly se projevovat první známky únavy, chuť na pivo ale byla větší. Řídítka kol se proto automaticky otočila u první hospody doleva. Zastavili jsme a vešli dovnitř. Objednané pivo, které nám číšník přinesl v prapodivné dvoustupňové sklenici bylo... nebo ne. Nebylo. Nebylo dobré. Tedy alespoň já jsem se těšil až ho dopiji. Janka si ale užívala svůj grog z čehosi podobného griotce.

Vkt.

No mňam, mňam, to byla dobrota, mnohem lepší než Růžovka z griotky (pro vysvětlení: panák griotky zalitý horkou vodou), i když ta je taky moc dobrá, toto o hodně méně sladké, navíc do malé skleničky, tudíž o to méně ředěné, prohřívací, škoda, že už jsem zapoměla, jak se to jmenovalo, ale tu láhev bych asi poznala. A cukříky ve formě kostek, do sypátka nevhodné, zdálo se že bezprizorně zbydou, a ono ejhle, než jsem se ohléda, skončily v Dígoví. Hezká zastávka.
Jnk.

Naše další cesta vedla přes Mníšek, který bohužel i v názvu má "POD". Pod Brdy. Ano, bohužel jsme museli sjet z kopce a potom zase nahoru. To jsem musel před tím ještě nečekaně zařadovat jako navigátor. Myslel jsem si totiž, že je dnešní trasa všem jasná, takže se ani nemusím snažit. Omyl.

Nevím, jestli to bylo tmou, nebo nějakým zatměním mozku, ale Tomáš s Dígem klidně jeli nahoru na Řevnice, zatímco měli doleva přes dálnici.

Tomáš si v Mníšku vybíral z bankomatu, podle toho, jak se ale zdrželi zřejmě bankomat vykrádal. S Hankou jsme totiž nad Mníškem čekali...a čekali...

Dojeli jsme na Andělské schody, po kterých to jelo jako namydlený blesk. Dokonce jsem musel dost brzdit, jet rychle jenom ve světle reflektorů do černočerné tmy - to není pro mě. Z té tmy se najednou vynořilo auto. Asi bílá dodávka stála na okraji cesty, myslím, že měla i zapnutý motor. Snad i proto jsem se trochu bál, když poslední Hanka dlouho nejela, i když to bylo z Vkt.

Já se svojí bludičkou jsem byla docela ráda, když jsme byli na konci skopce. V té tmě jsem cestu spíš tušila, než viděla. Celou cestu jsem jela na něčí červenou zadovku a to jsem tudíž musela brzdit o hodně méně, než jsem cítila, že bych potřebovala, ale jinak by mi ujela i ta a pak bych byla už úplně v čoudu. Z obrysů jsem se snažila uhodnout, kde asi končí silnice, naštěstí byl uprostřed náznak bílé středové čáry. Po dojezdu mě úplně brněly ruce, jak jsem křičovitě svírala řídítka, aniž jsem si to uvědomovala. Teprve dole, když se mě Díg nadšeně ptal na prožitky z jízdy jsem povolila. No, prima sjezd, škoda, že jsem toho moc neviděla. Asi bude potřeba časem změnit osvětlení.

Do Voznice jsme dojeli ale v pořádku, ani jsme se v ní nijak nezdrželi a za udivených pohledů místních opilců zase odjeli dál.

Nejeli jsme ovšem už nikam daleko. Ve svém původním plánu jsme měli sice spát až v nějakém lese za Dobříší, myslel jsem ale i na variantu noclehu někde mezi Voznicí a Dobříší. A to se stalo skutečností, i když jsme si původně mysleli, že to nepůjde. Vhodná odbočka ze silnice se objevila, stejně jako vhodný plácek.

Postavili jsme tedy doupata, Tomáš svůj stan a šli spát. Já s Jankou. S tou jsem ještě nespal. Takže mi zbývá už jen Hanka abych měl všechny zářezy. S Jankou se spalo dobře, bylo to s ní hezky...
Vkt.

Když ty to stíráš jak ponožky, navíc jedna noc ti stačí ☺

Jnk.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Voznice	45	1531	44,3	13,8	23-10

Ráno 28.7. sobota

Vstáváme po osmé. Místo našeho noclehu není tak idylické, jak jsme si v noci při příjezdu mysleli. Připadali jsme si skoro jako na dálnici. Ne na té pravé, která byla slyšet celou noc, ale na dálnici lesní. Každou chvíli okolo nás projelo nějaké auto, jedno dokonce snad i dvakrát. Kromě toho kolem nás prošlo několik pejskařů chytajících na své čtyřnohé miláčky klíšťata.

Už jsme snídali, když jsem z lesa zaslechli podivné zvuky podobné chrochtání... A ono to chrochtání také bylo! K našemu okraji lesa se blížila mládátka divočáků. Já jsem viděl dvě, Janka dokonce čtyři. Vkt.

Ř jak byla hezky oblečená v nočním úboru, asi se zrovna vzbudila, jako my. Naštěstí jsme je moc nezajímali, ale snidani by si možná dala, kdyby nějaká zbyla.

Jnk.

Což o to, selátka bych si prohlédl moc rád, klidně i zblízka, ale jejich starostlivou maminku už tak ne, takže jsem rychle vystartoval pryč. Jako by to bývalo mohlo pomoci. Prasátka se ale naštěstí otočila a s veselým pochrochtáváním běžela zpátky do hloubi lesa povědět mamince co zajímavého viděla. Maminka se naštěstí podívat nepřišla.

Za neustálého projíždění aut jsme dojedli a sbalili. V 9:42 měla na Dobříšské nádraží přijet vlakem Jana. Jiná Jana. Slečna, která nám odpověděla na náš inzerát, slečna se kterou já už nějaký čas komunikuji, jezdím na kola, na volejbal... No a v sobotu měla za námi přijet.

Ještě v 9:22 jsme nevyjeli a Dig byl dost skeptický k mému názoru, že na nádraží budeme za 15 minut. Vyjeli jsme až v půl desáté.

Naprosto nezaujatě a bez sebemenších známek pýchy mohu říci, že jsem měl samozřejmě jako vždy pravdu. Na nádraží Dobříš jsme skutečně byli rychle, bylo 9:41,

vlak přijel o několik málo minut později a z něj vystoupila Jana. Označení se ještě bude muset zpřesnit, aby se to nepletlo s Jankou Plašanovou, snad se

ale něco vymyslí. Svoji oblíbenou růžovou tenisovou sukénku neměla, předpověď počasí totiž neslibovala celý den slunečné počasí.

Z nádraží jsme se přesunuli na náměstí, kde jsme nakoupili burty na plánované večerní mečeche, a z něj potom dál, pryč z města.

Jel jsem první... a hned jsem byl sám, ostatní byli někde daleko za mnou. A hned jsem za to mohl. O kus dál jsme jeli s Hankou první a zase... Vlastně až ve zpětném zrcátku jsem viděl, že opožděný zbytek zatáčí k benzinové pumpě. Jsou to ale nezodpovědní členové, s tímhle materiálem se nedá pracovat.

Vkt.

Co jsi to za navigátora, že nevidíš, že ti zmizí dvě třetiny grupy? Potřebovali jsme dočítat vodu, no. Dig na vás i houkal, ale ty nic. To je teda materiál.

Jnk.

Naše další cesta vlastně z počátku kopírovala jednu z našich vyjížděk loňských Velikonoc. Jenom se jelo trochu pomaleji. Možná i proto, že jsem nějak zapomněl, že kopec střídá kopec, že se každou chvíli jede do kopce, což zvláště Hanka nesla těžce, protože nemohla dohonit svůj dech. Zato Janka, řekneme prozatím Janka 2, byla ve svém živlu, každý kopec vyjela s velkým náskokem před ostatními. Až se neznalí věci mohli obávat Ukrajinského syndromu, jak jsem teď nazval jedině vystoupení jednoho zájemce o ježdění s námi ukrajinské národnosti.

Takto jsme dojeli až do Horních Hbit, za kterými jsme už jeli jinam, do kopce na Smolotely. Ano, zase do kopce, na jehož vrcholu jsme se krátce zastavili a doplnili energii. On ten kopec vlastně poslední nebyl.

Ve Smolotelech jsme původně chtěli jít na pivo, ale jenom jsme jimi bez zastavení projeli a mířili na Pečičky. Až na jejich okraji jsme se museli zastavit a počkat na Hanku, která se někde snad ztratila - dojela nás snad až za 10 minut.

Už dřív nás napadlo, že má možná málo nahuštěná kola, což jí asi brzdilo. Jenže nikdo vlastně neměl pumpičku. Já jsem si svojí zapomněl na Vinohradech, Hanka svou někde ztratila. A Janka možná nemá na pumpičce náš oblíbený cykloventilek. Takže musel dofukovat Dig z kompresoru. Nutno podotknout, že ne naposledy...

Za Pečičkami nás čekal zase kopec. To vadilo už i Digovi, protože se mě ptal, jestli si dělám srandu. Nedělal jsem si.

Vkt.

Za normálních okolností bych jen provozně šťoural a vrátil do navigátora, co že to zase vybral za horské prémie, ale dnes, protože do každého kopečka strkám a tlačím Hanku, které to dneska jede mimořádně mizerně, jedu vlastně za dva a musím přiznat, že to vysíluj.

Dig.

V dalším kopci jel Dig někde vzadu a Hanka už vůbec nemohla, počkal jsem na ní. Protože fakt nemohla, tak jsem jí vzal kolo a vyjel s ním nahoru.

Myslel jsem, že tam na nás ostatní budou čekat a já se tak v klidu vrátím pro svoje kolo a pro Hanku. Jenže oni na nás nečekali a klidně si nekolegiálně zmizeli. Chvilí jsem se zabýval tím, kde kolo nechám, teprve potom jsem se vydal zpátky pro to svoje. A vida, Hanka mi šla naproti i s kolem. To nemusela.

Zrovna když mi ho předávala se ozval syčivý zvuk následovaný úplně prázdným zadním kolem. A sakra. Copak bylo na silnici něco ostrého? Ne, nebylo. Příčina závady se ukázala po chvilce. Totálně sjetý plášť a velká díra v jeho povrchu. Dokonce už byla vidět i struktura jeho vnitřních částí.

Rejpala možná napadne, jak jsem to mohl přehlédnout. Zvláště když se označuji jako technik. No... jako technik mě označuje hlavně Dig... a taky mě nenapadlo, že by mohl být plášť totálně v háji po 1600 km. Na začátku sezóny byl totiž úplně nový...

Po chvíli volal Tomáš kde jako jsme. Situaci jsem mu vysvětlil. No a po další chvíli dorazila Janka na Digové kole. To bylo překvapení. A jali jsme se opravovat. No, pravda, hlavně Janka, ale já jsem jí fandil ☺.

Dali jsme tam jinou duši, Janka izolačkou vylepila díru a její okolí a nafukovali jsme. Už to vypadalo nadějně, když duše znenadání bouchla. To byla rána, to se mi ještě nestalo. Protože jsme jinou duši neměli, museli jsme opravit tu původní. Díru Janka nakonec našla a zalepila. Ono to ještě nechtělo těsnit, takže tam musela dát záplatu druhou.

To se už po chvíli a po dalších drobných komplikacích podařilo, takže jsme mohli konečně pokračovat. No, tu hodinu jsme tam strávit mohli. Po nasednutí na kolo a po prvních metrech jsem si všiml, že mi kolo hází, že není duše dobře zapadlá. No co, snad to půjde.

Sjeli jsme z kopce do Pečic. Na jejich okraji jsem najednou zaslechl podivné zvuky, pleskání nebo rychlé šapání bosých nohou. Ne, nebylo to strašidlo. Byla to moje zadní duše, která o několik sekund později bouchla a já tak jel ve zlomku vteřiny vlastně po ráfku. Vkt.

Zkrátka když se daří, tak se daří, tak teď zas chvilí někdo jiný, já bych do toho už kopl. Na Digové mašině se jede kupodivu docela dobře, na to jak je těžká, když stojí. Horší, že sedlo je tam hoodně vysoko, a nechce se mi ho dávat dolů, v podstatě to ani nejde, když jsou vzadu přípevněné bály. Takže ve stoje, ještě, že to není daleko. Trochu mě překvapily převody, při kterých lečjaké kolo, tedy spíš řetěz naříká-přední táč největší, zadní kolečko nejmenší, úplně křížem krážem, každý slušný řetěz by spadnul, ale mašinka si vesele chrochtala, jako by se jí to snad i líbilo. Ty máš teda věci. Jnk.

No nic. Dotáhl jsem kolo k ostatním, kteří čekali u hospody. Dig přišel s tím, že mám vyměnit přední a zadní plášť mezi sebou a dostal jsem novou duši. Ta stará potom sloužila jako výstelka do toho děravého pláště. Ten mám teď vepředu kvůli tomu, že je předeek lehčí a tlak na kolo není tak velký. Vkt.

Hanka si chtěla dát trochu fóra, že pojedje napřed, myslela si totiž, že na podruhé to vyjde, to jsme ještě byli nahoře, teprve po druhém píchnutí. Bohužel se vydala jinudy, než měla, což jí Viktor po telefonu vysvětlil. Tak si chudák dala cvičné kolečko a vrátila se zpátky do houfu u hospody. Mimochodem nejdřív zavřená a pak bezjídlově, takže veskrze nevhodně k obědu. Ale měli tam záchody a vodu, ta se docela hodila pro prasátka s račičkami od šmiru. Jnk.

Po opravě jsme pokračovali dál, tentokrát po cestě, která měla být podle mapy pouze zpevněná, ve skutečnosti to ale byla normální hladká asfaltka. Dojeli jsme do další vesnice, za ní jsme se dostali na další cestu, která se ale posléze změnila na terénní vložku. Vkt.

Síce si tu daly dostaveníčko snad všechny nákladáky světa a zaprášily nás od hlavy k patě, ale mohli jsme být rádi, že jsme přežili. Jnk.

Další cesta už byla lehčí. Po silnici se už jelo lépe, za Kolárovicemi jsme navíc vjeli do stínu lesa. Vyjeli jsme z něj až o několik kilometrů dál v krásném sjezdu. A hned jsme zastavili na oběd.

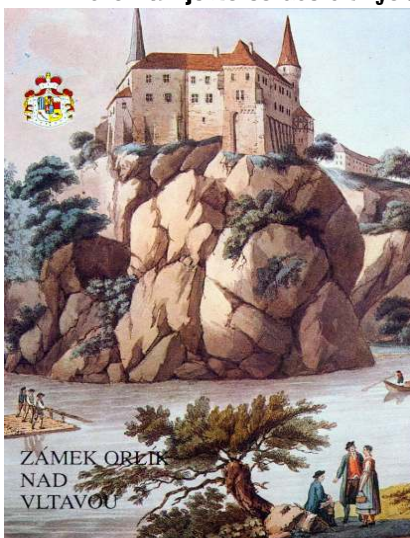
Bylo to docela dobré, jen Hanka si stěžovala na kyselý špenát. Jídlo nám ale mírně kazil fakt, že se nějak nestihl program. Původně jsem plánoval návštěvu Orlíku i Zvíkova, teď u stolu to vypadalo, že nestihneme ani ten Orlík. Zámek, který by měl být od nás vzdálen asi 6 km. V silném větru nám spadly kola, my jsme dojedli, dopili pivo, idylka. Zavedla se diskuze na téma Janka 2... Tedy na to, jestli se ještě dneska vrátí nebo přespi s námi. Ona sama se té myšlence nebránila. Její logické argumenty že nemám nic na sebe a nemám ani žádné jídlo jí Dig hned vymluvil. Se vším jí rádi pomůžeme, já jí třeba půjčím svůj spacák, holky zase něco na sebe, nic se nestane, když si jednu noc nebude čistit zuby. Nemohli jsme jí pomoci jen s jednou věcí, Janka 2 si prý chtěla dnes oholit nohy... Bylo rozhodnuto, Janka 2 s námi přespi. Tedy se mnou, protože budeme spát spolu v Tomášově stanu. Huráááá. Další zážez... A druhý na jedné výpravě!

Vkt.

To jsi teda pěkně odflákl naší graduaci a udílení vyznamenání za zásluhy výpravy minulé, teda Viktore.

Jnk.

Do Orlíku jsme se dostali rychle

a i když jsme si mysleli, že jsme už dávno prošvihli poslední prohlídku, tak jsme dojeli až k zámku.

Janka šla zjistit situaci... a vida... jedna, námi oblíbená poslední, prohlídka ještě byla, v 17:10, to jsme měli ještě asi 20 minut času. Šli jsme proto do akvária s různými vodními potvory, většinou sladkovodními rybami.

A šli jsme do zámku, už byl čas.

Prohlídka byla... no, celkem to šlo. Pravda, byla poslední, takže asi trochu zrychlená, ale jinak to celkem dobrý.

Na konci nás vykopli na terasu a z ní potom do parku. Udělali jsme pár fotek

a honem na kola. Vyjet kopec nahoru bylo otázkou několika hodně okamžiků, na křižovatce s hlavní silnicí jsme jeli fikaně rovně (i když to vlastně bylo šikmo).

Z předchozí debaty s Digem jsem myslel, že na Zvíkov už dneska definitivně kašleme a jedeme rovnou na ubytování. Svůj omyl jsem zjistil až za Nevězicemi, kde jsme podle trasovníku uhnuli doleva, zatímco na upravené místo spánku jsme měli jet rovně. Takže na Zvíkov.

Jelo se náhodou rychle. Kvalitní silnice vedla okolo hájovny, vedla lesem, mířila na Varvažov. Před ním jsem se Diga zeptal, jestli pojedeme rovnou na Zvíkov, protože jsem v mapě viděl, že by na březích měly být vyhlídky a že mlhavě tuším kudy tam. Dohodli jsme se na tom, že už tak jako tak bude zavřeno a že se podíváme aspoň zvenku, nejlépe z nějaké té vyhlídky. Tak jo, jeli jsme tam. Zatočili z hlavní silnice doleva, ještě se poradili s mapou. Projeli jsme jiným lesem z dlouhého kopce dolů až jsme dojeli na křižovatku s jednou lesní cestou a informační tabulí. Tam jsme studovali všechny možné mapy a snažili se přijít na to, kudy pojedeme dál, jestli se nám vyplatí jet na vyhlídku po cestě, která je určená pro horská kola. To bude asi hezké raso.

Naše rozhodování nám ale pomohla vyřešit poznámka Janky 1, jestli prý bereme v potaz i to co se děje za námi. A bylo jasné, že Matka Příroda nám dává najevo nesouhlas s naší jízdou na vyhlídky v podobě velkého tmavě fialového a šedého mraku, který se na nás řítí. Po krátké úvaze jsme zvolili ústup, vypadalo to dokonce tak, že bychom se tomu nadělení padajícímu z oblohy možná mohli vyhnout. Vkt.

Takže zpátky na stromy, teda na kola a ve vlastních stopách zpět, teprve z druhé strany si člověk vychutná kopeček, kterého si předtím ani nepovšiml. Jnk.

Jeli jsme tedy zpátky do toho dlouhého kopce. A ono to bylo hned za námi, za chvilíčku jsme byli nahoře, ani jsem si toho kopce skoro nevšiml, takže jsme dojeli zpátky na křižovatku a stejnou cestou zpátky odkud jsme přijeli. Tedy ne až do Prahy, jenom k té hájovně, u které jsem chtěl zahnout doleva a dostat se tak do lesa.

A tam nás to chytlo. Zvedl se vítr, že jsme se skoro neudrželi na nohou a jen tak tak jsme si stihli vzít pláštěnky. A to Janka 2 neměla žádnou, Hanka jí musela půjčit. Zajeli jsme za kapličku, takže jsme byli trochu v závětrí a nešlo na nás to nejhorsí, Dig zajel do lesa. Vkt.

Já měla, jako vždycky pocít, že to nebude tak horké a pláštěnka ani nebude potřeba, v klidu jsem přikrývala bágly a vtom propršel strom, který nás doposud chránil a už mi crčela voda na záda a všude. No tak jo, tak já tu pláštěnku vezmu. Ale to už je trochu pozdě, že. Jnk.

Nastavil jsem se zády k větru, voda mi bušila do zad, stékala po pláštěnce dolů a kapala mi do přesně do bot. Nádhera! No, alespoň se nám umyla kola a bágly.

Nastěstí nepršelo moc dlouho, možná jen tak 10 minut, alespoň to nejhorsí. Po ukončení deště za námi přijel Dig a sednul si na bobek, vypadal... zvláště. Říkal, že je jako dědeček Hříbeček, vypadal ale spíš jakoby Arab v modrém vykonával potřebu.

Vyjeli jsme dál. Navigoval jsem přesně, jak jinak, takže jsme se dostali do lesa, přesně tam, kam jsem chtěl. Místo u rybníka ale tak ideální nebylo. Všechny placky, které jsme zkoumali byly hrbolaté a plné do trávy zarostlých větví. Postupně jsme se teda vraceli a hledali lepší místo. To jsme našli na jedné pasece, mezi třemi posedy. Ještě jsme trochu naivně zajeli za roh, abychom nebyli moc vidět z jednoho posedu, byli jsme však na očích ostatních dvou. Ale to je jedno, už jsme chtěli bydlet. Postavilo se doupě „Tunel“, Tomáš nám postavil stan.

Začali jsme se honit po dřevě. Našli jsme ho dost, byli jsme na okraji lesa. Jenomže bylo všechno po předešlé přeháňce úplně mokré...

Rozdělát oheň tedy nebylo nikterak lehké, dřevo pořád nechtělo chytnout. Tomáše to po chvíli naštvalo a naprosto nezalesácky vzal svůj vaříč s plynovou bombou a začal dřevo zapalovat vaříčem. A ono to po chvíli pomohlo, už jsme měli táborák, na kterém jsme si začali opékat klobásy a burty. Docela to bylo dobré. Jedlo se, pilo se, bavilo se.

Janka 2 šla jako první spát, byla nervózní, přeci jen v dešti zmokla a teď měla na sobě oblečení Janky 1, navíc měla starost o zítřejší ranní vlak. Já jsem šel spát chvíli po ní, ostatní moc dlouho také neotáleli. Vkt.

Nervózní jsem nebyla, spíš se mi stýskalo po mojí poštylce.... Oblečení Janky 1 bylo fajn, starost jsem měla jenom kvůli tomu, abych nemusela ráno bloudit hodinu někde, aby mi pak ujel vlak před nosem...

Jns.

Janě jsem dal nejen spacák, ale i karimatku, sám jsem spal jen v oblečení na podlažce. Stejně jsem to chtěl někdy vyzkoušet...

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Vrábsko	66	1601	70,5	15,1	29-11

Ráno 29.7. neděle

Během noci jsem se mnohokrát probudil. Slyšel jsem jak na stan bubnuje déšť, občas mi bylo trochu chladno. Docela jsem se proto těšil na ráno, až vstaneme a já se trochu zahřeji.

Konečně. 6:25, za 5 minut mi bude kokrhat můj mobil. Zvonění jsem vypnul a čekal. Janku jsem se snažil probudit jemně, snad se mi to podařilo. Jak to ale už tak bývá, chtěla ještě 10 minut, což jsem jí klidně dal. Vstala ale stejně jako já. Trošku jsme se ještě ve stanu motali než jsme z něj

vylezli. Ani jsme se moc nezdržovali, já se ještě podíval do mapy a snad v 6:50 jsme vyrazili do Čimelic na vlak.

Vkt.

Nevím jestli se povalení se na moje křehké tělíčko říká jemné probuzení... ale každý to máme rádi jinak...;-)...z těch 10 minut bylo nakonec jen 5 minut...a stejně jsem byla častěji vzhůru nežli v říší snů...proč pak asi...?

Jns.

Cesta ubíhala kupodivu rychle, navíc se ani nenaplňily moje obavy o kvalitu modré turistické stezky, takže nám netrvalo ani půl hodiny a byli jsme na nádraží. Janka si koupila lístek do Prahy, já jsem jí na něj půjčil a ani ne za 15 minut vlak přijel. To jsme měli štěstí.

Vkt.

Karty bohužel nebrali :- (a stezka se mi líbila, člověk místy ani neměl kam padnout, jak byla uzoučká...;-)

Jns.

Moje cesta zpátky se obešla také bez komplikací i po druhé jsem bez problémů projel po metr a půl široké hrázi mezi dvěma rybníky a po chvíli se stejnou cestou vrátil k ostatním. Naštěstí už byli vzhůru a dokonce měli i sundané plachty. Ranní ptáčata.

Já jsem se k nim nepřipojil, zvláště poté, co mě sprostě nařkli z toho, že jsem v noci chrápal. Víím stoprocentně že JÁ nechrápu, tak mě to našťvalo. Já a chrápat... pche...

Alespoň jsem si všechno sbalil a schoval, k ostatním jsem se přidal až když se mě snažili udobřit jídlem. No dobrá...

Digovi a Jance 1 se nějak nechtělo do Prahy, já jsem se návratu zase tolik nebránil. Musela se ale vymyslet dnešní trasa, protože jsem přešel den všechny vyčerpal. A vlastně jsem vyčerpal i svoje kolo, takže byl dojezd do Benešova nereálný.

Pozměněný cíl cesty byl ale vlastně jasný. Tábor a jeho vlakové nádraží. Jenom vymyslet kudy tam. A kde ten Tábor vlastně je, když jsme neměli mapy... Vymyslelo se to nicméně rychle a teď už zbývalo jediné sbalit a vyrazit.

Největší bordel, a to je slabé slovo, měla Janka 1, možná to vidíte i na fotografii.

Vkt.

Omyl, já jenom fotila bordel tak zvaný všeobecný, ranní, balící.

Jnk.

Mimochodem Janka 1... má to ale vůbec podivnou morálku. Poprvé byla na výpravě bez Plašana, svého přítele, a už spala za dva dny se dvěma chlapy. První noc spala se mnou a na tu druhou si bez sebemenších výčitek vzala Tomáše. To je tedy hrůza...

Vkt.

Vyrazili jsme. Stejnou cestou na křižovatku u Sv. Jana, kde nás včera chytila ta průtrž mračen a znovu doprava do Varvažova. Jelo se dobře a hlavně rychle, z kopce ve Varvažovu jsem příjemně zrychloval, když... Když se začaly ozývat už důvěrně známé plácavé nebo řapavé zvuky. Ozývaly se asi dvě nebo tři sekundy se vzrůstající intenzitou, která nakonec vyústila v... co...? BUM! Bouchla duše a během zlomku sekundy byla úplně prázdná. Trochu jsem se již této situace bál, takže mě mile překvapilo, že jsem jel vlastně dál a nehrozilo, že bych se naučil létat. Jenom jsem kvíknul sirénou na ostatní a zajel ke kraji. Tak vida, potřeťi za jednu výpravu bouchla duše.

Situace ale nebyla moc veselá, bylo jasné, že se díra v plášti musí podložit něčím silnějším. Mě to tedy jasně nebylo, Digovi ale ano. Začali jsme se tedy shánět po nějakém vhodném materiálu. Nejdřív Tomáš a potom Hanka se šli koukat podél silnice, která byla jako na potvoru zrovna úplně čistá. Já jsem ještě Digovi nabídl svoje proužky hadru na podlahu, které v současnosti používám jako přední výstelku do helmy, ale šel jsem hledat na druhou stranu. Bezúspěšně.

Napadlo mě zeptat se jednoho domorodce, který na své zahradě řezal na pile, zřejmě vlastní výroby, dřevo. Jenže jsem se k tomu nepřinutil. Introvert. To až ostatní, zejména Tomáš měli stejný nápad jako já. To jsem už couvnout nemohl...

A ono to šlo. Chlap nejdřív kleštěmi vypnul pilu (proto jsem poznal, že byla asi jeho vlastní výroby, protože takovou kravinu by nevyrobili snad ani v Číně) a potom si vyslechl mou prosbu. Zeptal se mě, jestli to je na horáka a po mém souhlasu zalezl do stodoly. Za chvíli z ní vylezl a... nesl celé kolo, tedy celý bicykl. Postavil ho vzhůru nohama a sundal přední kolo.

Prý by to kolo stejně jinak vyhodil, takže si můžu klidně vzít celý plášť i s duší. Duší, která měla navíc náš cykloventilek. To byl sen.

Plášť jsem vyměnil, vzal jsem si i tu duší, Dig kolo nafoukl a mohli jsme jet. Bylo už načase, vypadalo to, že bude pršet.

Najeli jsme tedy na hlavní a zastavili se až na Zvíkově, na nádvoří hradu. Někdo koupil lístky, Janka koupila také pár pohledů včetně jednoho hezkého pro Jarku.

Uvnitř nebyl hrad nijak zvlášť zajímavý. Možná proto, že to je vlastně rekonstruovaná zřícenina. Stavebně to zajímavé ale bylo, všude byly vidět zbytky klenby od vybouraných místností. Jo a taky všude voda Orlické přehrady. Na vrcholu věže potom nejvíc.

Jenže jsme začali mít hlad. Já tedy samozřejmě ne, však mě znáte, ale ostatní začali šilhat hlady. Vyjeli jsme tedy rychle kopec od hradu a hledali hospodu.

Jenže jsme žádnou vhodnou nenašli. Nezbyvalo nám tedy nic jiného, ne jet dál a doufat, že někde na nějaký podnik narazíme.

Nutno podotknout, že jsme na žádný nenarazili. Možná to bylo i tím, že jsme se rozhodli jet po hlavní silnici (121) až do Milevska a ignorovat tak okresky, které právě spojují jednotlivé hospody. Ani na té hlavní jsme se ale nevyhnuli kopcům, což mě ne příliš příjemně překvapilo. O kopci ze Zvíkovského mostu nahoru jsem věděl a nebyl tak strašný, jak mi Dig předtím říkal. Později se ale přidaly další kopce, až toho bylo celkem dost. A k tomu jsme měli zase hlad.

Vkt.

Ne zase, ale ještě pořád, hlavně Hanka, která snila o polívce už na Zvíkovci.

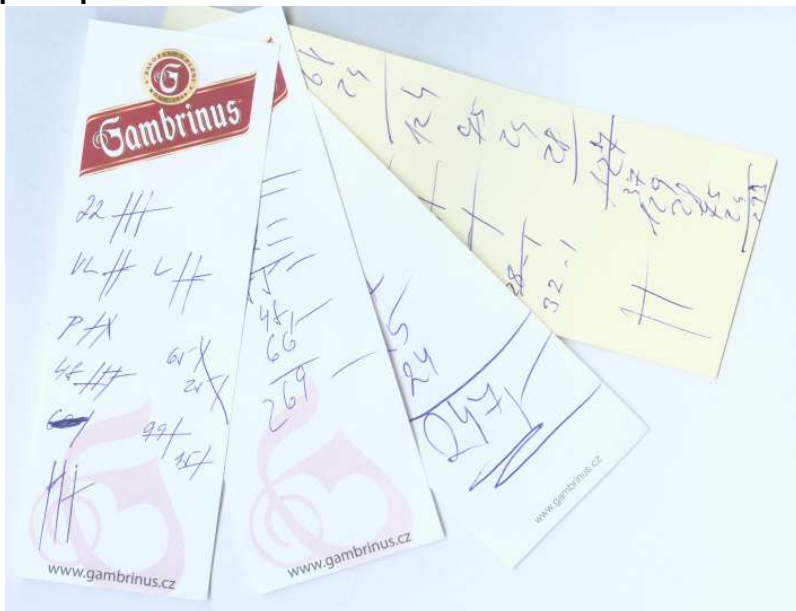
Jnk.

Jako vysvobození se proto jevil ukazatel na Milevsko a kopec vedoucí dolů do města.

Ani jsme nemuseli jet moc daleko, zastavili jsme u první hospody... tedy restaurace „U Kohouta“. Našími koly jsme zabrali asi půlku chodníku a už se hrnuli dovnitř.

Pivo, jídlo přišly na stůl poměrně rychle, ještě jsme i sesmolili text na pohled pro Jarku.

A rychle pryč, do Tábora. To si ještě někteří (nebudu raději jmenovat) mysleli, že půjdeme v Táboře na nějaký hrad a do nějakých katakomb.

Před hospodou se ještě řešilo kudy pryč. Nejdřív chtěl jet Dig zpátky do kopce nad městem a napojit se na hlavní, po které zase sjet dolů. Což byl důvod k tomu, že jsem uvažoval o průjezdu městem. Zvítězila naše touha po dobrodružství. Nebo lenost? Ba ne, vrozená inteligence. Tuším, že jsem to navrhl já... ☺

Sjeli jsme dolů do města, já jsem ještě hodil pohled do poštovní schránky a jeli jsme na Tábor. Vlastně jsme jeli pořád z kopce, nahoru jsme jeli jenom po přivaděči na hlavní. Ta byla ještě o kus hlavnější než silnice do Milevska, chyběla jí jedna číslice v označení (19), poznalo se to ale také podle zvýšeného provozu. Ale hlavně, že jsme jeli. Náhodou celkem rychle. Kilometry míjely jeden druhý, ani jsme je nestačili počítat. Však jsme také měli průměr 16,6 km/h!

Na cestě do Tábora se také dohromady nestalo nic mimořádného, jenom se Tomáš začal hrabat v mých brzdách, protože mu vadilo jejich neustálé vrzání. A ono to vrzalo pořád, takže je zdroj vrzání, tzv. vrzozdroj někde jinde.

Do Tábora jsme vjeli vítězoslavně velkou rychlostí, já jsem třeba atakoval padesátikilometrovou rychlost. Chtěl jsem Digovi říct kudy máme jet a ukázalo se, že jsem chtěl poradit péknou kravinu. Chtěl...

Kravinu jsem ale udělal, když jsem u rybníka chtěl jet po cyklostezce oddělené od silnice betonovými prefabrikáty. Stezka byla totiž asi po 100 metrech ukončena a já se musel tu dálku vracet zpátky a najet na silnici. To mě naštvalo a začal jsem být protivný. To jsem si navíc stále myslel, že chtějí ostatní jít ještě na ten hrad a do katakomb, což by dále zdrželo příjezd do Prahy.

Čert sere na větší hromadu, takže se na mé znenadání získané špatné náladě podepsal i autobusák na zastávce, kterého jsem chtěl nechat odjet. Jenže on pořád ne a ne vyjet, což mě naštvalo ještě víc a nakonec jsem ho objel. Tam už čekali ostatní.

Dig byl asi taky nějak „v náladě“, protože byl nějak nevrlý, když jsem mu dal naprosto normální odpověď "To nejde, je tam jednosměrka" na jeho poznámku, že "támhle, do té jednosměrky se musíme nějak dostat".

Dostali jsme se tam a po chodníku jsme dojeli skoro až k nádraží. Tam Janka zjistila, že za několik málo minut jede vlak, který bychom měli stihnout jen díky tomu, že měl asi desetiminutové zpoždění.

Kola jsme převedli přes koleje, za minutu přijel vlak a my jsme začali nakládat kola dovnitř. Skoro jsme zůstali stát s otevřenými pusami. Důvod? Zavazadlový prostor velký jako kráva. Zabíral celý vagón. A to byl zavazadlový prostor ještě ve vedlejším vagónu.

Ten náš byl zčásti tvořen prostorem s háky na kola a potom normálním hangárem, kde byla uskladněna kola naše. Bylo tam tolik místa, že jsme si tam klidně mohli nechat i bagly. Něco takového neviděl prý ani Dig... Vkt.

Navíc se nám opět neskutečným způsobem zdařilo vyměnit poplatky za všechna zavazadla za zavírací špendlík. Nevěříte? Bylo to tak. Pan štíplístek se nás zeptal, jestli nemáme náhodou zavírací špendlík. Minule na výpravě jsme ho potřebovali na spravení zipu, tak jsem do technické kapsičky přiballla tentokrát celý svazek. Hrábla jsem tam a podávala ho průvodčímu. Ten pak, když jsme úřadovali jízdné přimhouřil oko řka: když jste mi půjčili ten špendlík, tak vám bagáž počítat nebude. A ještě mi ho pak vrátil. Klíka, jako vždy.

Jnk.

Sedli jsme si do uličky a trávili čas. Po chvíli nás průvodčí odkázal do vedlejšího vagónu, kde je ulička širší, tam jsme měli i něco jako pohodlí.

Do prahy jsme... dojeli.

Víc už snad psát nemusím, sami se snad dovtípíte, kam jsme jeli dál. A když ne, tak máte smůlu.

Další výprava je za námi, tato byla zvlášť vydařená...

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Praha	57	1658	57	16,6	28-19

Celková technická data:

Účast

Oficiálně přiznaná
kilometráž

Příště

Šest Viktorovitých...: Dig, Viktor, Hanka, Tomáš, Jana
Slov, a Janka.

171 km

Zmatená

Trasa výpravy		
Praha Vinohrady	Orlík	Dražice
Černošice	<u>Vrábsko</u>	Všechov
Řitka	Varvažov	Tábor
Mníšek pod Brdy	Zvíkov	
<u>Voznice</u>	Zvíkovské Podhradí	
Dobříš	Kučet	
Horní Hbity	Zdebitov	
Smolotely	Milevsko	
Pečičky	Sepekov	Praha
Kolárovice	Drhovice	Vinohrady

Osoby, jejich zkratky a písmo:

Tatranka (Ttr), Dig (Dig), Viktor (Vkt), Hanka (Hnk), *Janka (Jnk), Plašan (Plš), Tomáš (Tom),* Jana (Hor), Vladimír (Vld) Michal (Mch) Jan Vl. (Slp), *Jan VII. (VII).* Jiné (doprovodný text, nebo text převzatý z jiných materiálů)

© Hell's Tour_{club} 2007
Dig & Hnk & Tom & Jnk
& Vkt & Jns.
Neprodejné
e-mail: dig@hellstour.cz